

Jens Rolighed – lærer og lokalhistoriker

af Bent Rolighed

Jens Rolighed (1893-1974) var lærer ved Klim Friskole 1922-1958 og fra 1944 til sin død medlem af Historisk Samfunds bestyrelse. I perioden fra 1942 til sin død var han en flittig bidragsyder til Historisk Årbog med hele 23 artikler. Endvidere udgav han otte bøger, overvejende om jyske digtere, det jyske sprog og Hanherred. Endelig var han en meget benyttet og højt skattet oplæser og fortæller. – I artiklen rister sønnen, Bent Rolighed, en minderune over sin far.

Jens Jensen blev født den 8. marts 1893 i landsbyen Vroue 15 km syd for Skive. Her havde hans forældre, Else og Jens Peder Jensen, et lille landbrug, og stedet hed fra gammel tid »Rolighed«. Det medførte, at drengen blev kaldt Jens Rolighed, og det navn fulgte ham op i voksenalderen, hvorfor han søgte om at få navnet stadfæstet, hvilket lod sig gøre mod en betaling af 33 kr. og 66 øre.

Skolegang og konfirmation

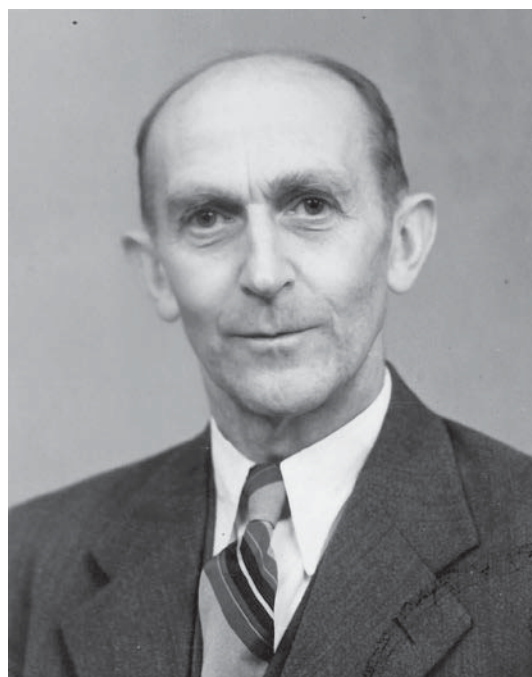
Som syvårig kom Jens i skole i Vroue, og den første dag fulgtes han med en lidt ældre dreng, som kendte vejen.

Undervisningen begyndte med morgensang, og dernæst fulgte forskellige skolefag, og dagen sluttede med H. C. Andersens »Lille Claus og Store Claus«. Den blev Jens så glad for, at han genfortalte den for sine forældre, da han kom hjem.

Hans lærer hed Peter Daugbjerg, og han satte det at fortælle for børnene i højsædet, og han sørgede for, at der kom kendte højskoleforstandere og præster til møder i skolen, og da Jens blev lidt ældre, var han blandt tilhørerne. Og skolebørnene holdt af deres lærer, respekterede ham og ville nødtigt gøre ham imod. »Han troede på det gode hos mennesker,« som der står på hans gravsten.

Jens gik til præst hos pastor Mogensen, en lille rank mand, der engang irettesatte Jens, der havde sat sig meget mageligt til rette på bænken, med ordene: »Tag hellere og ret dig op, Jens, du sidder jo der som en hel studepranger!«

Ved konfirmationen svarede Jens frimodigt på spørgsmålene, hvilket kvitteredes med: »Det var godt, Jens!«

Jens Rolighed 1893-1974.

Jenses mor

Om sin mor fortalte Jens, at hun tidligt havde lært ham bogstaverne, så han kunne læse, inden han kom i skole. Og sammen læste de Blichers »E Bindstouv«, som Jens især var glad for af den grund, at den var skrevet på den dialekt, som han selv talte.

Jenses mor var dygtig til madlavning. Og i en periode tilberedte hun mad til næsten alle gilder i miles omkreds. Så havde hun gerne noget godt med hjem til sine børn. Jens huskede også, at hans mor, mens hun arbejdede i køkkenet eller have, ofte sang. Det kunne være f.eks. »Midt iblandt os er Guds rige«, »Nu tak for alt ifra vi var små« eller »Dejlig er den himmel blå«. Den sidste ville hun, at Jens skulle lære udenad.

I begyndelsen af 1900-tallet begyndte moderens helbred at svigte, hun blev syg i sindet, sagde man. Det kunne medføre, at hun nu og da gik bort fra hjemmet, og Jens var engang med til at lede efter hende i stedet for at gå i skole, og han fandt hende oppe i kirketårnet ved klokken. Derefter måtte hun i 15 år opholde sig på statshospital.

Karl på landet

Efter konfirmationen var Jens i to år karl på »Søndergård« i Vroue. Det var for det meste strengt arbejde fra tidlig morgen til sen aften – men han tjente da også det sidste år 150 kr. samt kost og logi.

Som 16-årig ville han meget gerne ud at se sig om. Han lånte derfor en sommeraften hos en kammerat en cykel. Sådan én havde han aldrig prøvet at køre på før, men i løbet af aftenen blev han snart fortrolig med den. Siden cyklede han til Vinderup, hvor han fik plads på en gård. Han befandt sig godt i Vinderup, hvor der var gode hjem med jævnaldrende unge, som han gerne besøgte. På den tid var han blevet kendt

med Jeppe Aakjærs digte og fortællinger, som han var meget betaget af, for det var jo både om den egen og de mennesker, som han kendte, og så var det fortalt på den dialekt, der taltes på hans hjemegn.

Antagelig har han først læst for sine kammerater af Aakjærs værker, og dernæst inviterede han til egen oplæsning af disse på Vinderup Hotel, for han syntes åbenbart, at alle burde kende de for ham så værdifulde fortællinger og digte. Til oplæsningen kom der da også 40 tilhørere, som hver betalte 25 øre, og selv om værten skulle have 40 %, gav det penge på lommen og mod på mere.

Penge på lommen havde han også en dag, da han standsede ved fotograf Hans Povlsens udstillingsvindue i Vinderup, og det endte med, at Jens blev fotograferet, måske for første gang. Men senere, da fotografen var blevet folkeskolelærer i Støvring, hvor han også skrev digte på dialekt, fik de meget med hinanden at gøre.

Som 16-årig blev Jens Rolighed fotograferet af Hans Povlsen (1886-1973).

Af stor betydning var det for Jens, at han engang i de unge år ved et møde i Holstebro traf Jeppe Aakjær, talte med ham og fik indbydelse til et besøg på gården »Jenle«, hvor Aakjær nu boede sammen med sin hustru, Nanna. Af dem blev han venligt modtaget, og Aakjær viste ham op på sit digterværk til en meget berigende samtale, hvorunder digteren gav den unge mand god vejledning i oplæsning og senere en skriftlig anbefaling som oplæser.

Fra Jens Roligheds skrivebordsskuffe

»Jeg havde tænkt mig engang at blive lærer, men havde dårligt råd til en seminarieuddannelse. Jeg kom da på den tanke at læse på højskoler om vinteren, så kunne jeg om sommeren tjene til opholdet der. Jeg kom i forbindelse med Svenning Pedersen, Krabbesholm, der i 1911 begyndte som forstander på Uldum Højskole. Han tilbød mig at kvitte 50 kr. for opholdet, når jeg ville tage nogle oplæsningstimer for eleverne. Det var en herlig tid på Uldum Højskole, hvor Svenning og hans hustru Marie forstod at danne et dejligt hjem for os elever, der var der.

Sommeren efter havde jeg arbejde med tørvegravning i Uldum Kjær. De følgende tre vintre var jeg elev på Askov Højskole, hvor jeg også en sommer deltog i højskolelærerkursus. Om sommerene havde jeg ellers haft arbejde ved forskelligt: ved teglværk, ved jernbanen og ved landbruget. I 1915 under krigen blev jeg soldat, og som infanterist var jeg i sikringsstyrken i ca. 21 måneder. I den tid glemtes meget af det, man havde lært, skønt jeg af og til brugte en tid til læsning, der just ikke var beregnet dertil.«

Sidste afsnit minder mig om en episode, jeg her tillader mig at indskyde: Jens Rolighed havde lovet at læse op i et forsamlingshus en bestemt aften uden at sikre sig orlov. Han gik bare. Men uheldigvis blev hans kompagni kommanderet på natmanøvre, og så manglede

Jens Rolighed var indkaldt som infanterist i knap to år, 1915-17.

der en mand. Og det kom til at koste ham et døgn i arresten. – Den sag kunne han og hans voksne sønner senere more sig meget over.

»I efteråret 1917 kom jeg til Elbæk Højskole, hvor Johs. Elbæk havde uddannelsesskole for lærere i friskolen. Jeg skulle, samtidig med at jeg var på dette hold, være lærer for højskoleeleverne og bl.a. undervise dem i dansk og regning, og på den måde var mit ophold uden betaling.«

Friskolelærer

Efter disse skoleophold blev Jens Rolighed i 1918 lærer i Tømmerby Friskole, netop en skoleform han havde ønsket sig, og her var han 3½ år. I den tid havde han på et friskolekursus truffet Margrethe Mogensen fra Galten ved Århus, et lykkeligt træf, der endte med bryl-

lup 11. juli 1922, hvorefter de begge fik plads i Klim Friskole.

Det var omkring ved den tid, Jens tilkøbte sig navnet Rolighed, og sådan bliver han kaldt i det efterfølgende.

Da de nygifte kom til skolen sommeren 1922, blev de godt modtaget. Som naboer fik de i præstegården Marie og Søren Anker-Møller, og i den gamle friskole boede Ane Marie og Niels Gertsen. Niels Gertsen, der havde ledet skolen fra begyndelsen i 1872, var stadig ringer og kirkesanger, men disse embeder blev overdraget til Rolighed senere.

Men det vigtigste var jo børnene og skolekredsen. Nogle af skolebørnene havde deres hjem i Klim, men det er også vedkommende at vide, at andre havde en lang skolevej. De kom fra Klim Kær, fra Ullerup, fra Gøttrup, ja, helt fra Havvejen ved Klim Strand. Det må have været en opmuntring for lærerparret, at

disse forældre valgte friskolen frem for en lettere - og billigere - løsning.

Skoledage i 30'erne

Jeg har gået i skole hos min far på Klim Friskole. Vi begyndte hver dag med morgensang, trosbekendelsen og fadervor. Så fulgte en fortælletime med bibelhistorie eller Danmarkshistorie. Det var en god stund. I fantasien var vi med, da »der kom en snekke for fulde sejl med løvehoved og hjertespejl.« Det var kong Skjold, der var på vej, og landingsstedet var – ifølge en tilhører fra dengang – ved Klim Strand et lille stykke øst for det sted, hvor vejen slutter ved stranden.

Og vi var med på vikingetogt til England, vi fulgte Valdemar Sejr og dronning Dagmar i lyst og nød, og vi var med, da Niels Ebbesen tog livet af den kullede greve, og især var vi

Margrethe og Jens Rolighed sammen med skolebørn i 1930.

med, da vor jævnaldrende »den liden Svend Trøst« bad sig fri for at kæmpe mod greven – ikke for at redde sit eget skind, men for at sikre tilbagetog ved at løsne plankerne på broen over Gudenåen, så Niels Ebbesen og hans folk efter dåden i Randers nåede at slippe over for næsen af holstenerne, der måtte blive på den anden side, fordi broplankerne flød i vandet. Og vi var med på det trøstesløse tilbagetog fra Dannevirke, ligesom vi var med i glæden, da Christian den Tiende på sin hvide hest red ind i det genvundne Sønderjylland.

Og på lignende måde hørte vi om de gamle patriarker, Abraham, Isak og Jakob, de uforglemmelige beretninger om Josef og hans brødre, om Samuel og David, om Betlehem og Golgata, om julenat og påskemorgen, der aldrig glemmes, når det én gang er hørt.

Og så fulgte de obligatorisk fag, hvor hver time indledtes med en sang: Dansk, regning, geografi osv. I perioder var der oplæsning i den sidste time, og ofte sluttede skoledagen med en aftensang, så vi også fik lært dem.

Hen mod slutningen af 1920'erne kunne Jens Roligheds mor udskrives fra hospitalet i Viborg. Der blev derfor indrettet en »Bedstemors stue« i lærerboligen, hvor hun kom til at bo indtil sin død i 1936. Hendes mand – min farfar – døde allerede i 1930, og han fik sin grav på Vroue kirkegård, hvortil hendes kiste derfor førtes. På deres gravsten ses en tekst forfattet af min far:

*Ja, arbejdsglæde, men meget at døje
det var der mellem de mørke høje.
Lev nu i fred og i læ for sorgen,
medens det går mod en lysere morgen.*

Meddeler til aviser i Fjerritslev, Thisted og Aalborg

I en årrække var der i Klim en meddeler til aviserne, Jens Damsgård hed han. Da han omkring 1930 ønskede en afløser, blev Rolighed spurgt

og sagde ja, og han blev så glad for det arbejde, at han fortsatte med det, så længe han levede.

Det indebar mange opgaver: Referat af sognerådsmøde, generalforsamling i sygekassen, resultat af sportskampe, referat af taler ved efterårsmøder, beretning om regnmængde i den aktuelle måned osv. Og dertil kom oplysninger om runde fødselsdage, sølv- og guldbryllupper, som ofte medførte en lang og spændende samtale med de pågældende, hvorved Rolighed efterhånden fik et enestående kendskab til befolkningens kår og levevis i svundne dage. – Og sådan blev han lokalhistoriker.

Eksempelvis bringes her et uddrag af, hvad fhv. gdr. Niels P. Knudsen, Klim, fortæller i anledning af sin 90 års fødselsdag i 1948:

»Det er helt sært for mig, siger han, nu jeg har det klare elektriske lys, i modsætning til min barndom, da vi klarede os med en tranlampe med væge i, det gav os ikke meget lys. Det var en stor ting, når vi ved juletid og enkelte andre gange fik lov til at få tællelys tændt, men en ovenud stor begivenhed var det, da vi fik en petroleumslampe i stuen.

Tærskearbejdet går også nu meget lettere, end da vi i loen den lange vinter måtte svinge plejlen. Så fik vi tærskemaskine, der kunne trækkes af møllen, og i dag drives mange tærskværker ved motorkraft.

Vi handlede hos Hans Dige ved Thorup Strand, og i skudehandelens tid havde vi tit penge til gode. Han opkøbte korn, smør og kreaturer, der blev sejlet med hans skude til Norge, hvorfra han så fik tømmer igen. Jeg har været med ved stranden, når der blev leveret kreaturer. De blev i både ført ud til skuden, og så kom den værste tur. De fik bundet reb om hornene, og så blev de hejset op i skuden.

Niels P. Knudsen har dog mange lyse minder at se tilbage på, både fra gården, hvor han har haft sit virkefelt, og fra de mennesker, han mødte på sin vej. Han husker med glæde, at han havde gået til præst hos pastor Rønne, hvis forkyndelse

fik så meget at betyde i Han Herred. Han fortalte meget for børn, men de syntes tit, at han skulle have fortalt endnu længere. Niels P. Knudsen mindedes, at præsten sagde: - Det er med det som med at spise, man skal holde op, mens det smager godt.»

Niels P. Knudsen siger til slut, at han er rask og rørig, han kan gå en tur gennem byen, og det morer ham at hjælpe husbestyrerinden med at vinde garn.

Interview i Aalborg Amtstidende

1957 havde min 65-årige far ladet skolebestyrelsen forstå, at han fandt, at det nu var på tide, at nye kræfter kom til. Det blev nævnt i flere af egnens blade, og her bringes slutningen af et interview bragt i Aalborg Amtstidende, hvor journalisten spørger: »Hvad er egentlig friskolens opgave?« Svaret falder tøvende, efter længere tids overvejelse: »Vi vil gerne lære børnene at holde af det, der er værd at holde af: Historien, digtningen, men derfor glemmer vi ikke de elementære kundskaber.«

Hvilke fordele synes De, en lille skole som denne har frem for den store? »Det er jo ligetil. Vi har tid til at tage os af hver enkelt elev, og det betyder, at vi kan undervise dem på deres forskellige standpunkter. Det kan lærerne på de store skoler ikke overkomme, og så bliver de dygtige holdt tilbage, og de mindre dygtige kommer ikke med. Alle elever kan ikke følges ad, for nogle er mere begavede eller måske mere modne end andre, for mennesker udvikler sig ikke i samme tempo.«

»Hvis man spørger Jens Rolighed om, hvad de mellemliggende år har givet, vil han tøve og måske slet ikke svare. Det er virkelig et umuligt spørgsmål til den, for hvem hver skoledag har været en glæde.

Så taler vi da i stedet om naturen her, om fuglelivet, der intet steds er så rigt som ved

Vejlerne, om planterne og blomsterne, som børnene i sommertiden bringer med til skolen.

De vil savne børnene, når De ikke længere skal være lærer her. Igen dette lune smil, som lyser op i et tilknapet ansigt. Det var da ikke godt andet. Og han tilføjer: - *Selv om jeg har undervist i 35 år, har jeg vist ikke rigtig lært det endnu. Man lærer det aldrig helt.»*

En flittig pensionist, der også skrev bøger

Mine forældre havde boet i skolebygningen, og ved lærerskiftet flyttede de hen i en anden ende af byen, hvor de havde købt hus på Oddevej nr. 8. Her fandt de sig snart til rette, og min far begyndte at samle stof til en bog, der med årene blev til flere. I alt fik han udgivet 8 bøger:

Jyske Digtere og Deres Hjemstavn, Danske Digtere i Jylland og Det jyske Sprog. Indholdet i de tre bøger samler sig især om Jeppe Aakjær, Johan Skjoldborg, St. St. Blicher og Jakob Knudsen, men omtalt er også Hans Povlsen, Anton Berntsen og flere andre.

Foregangsmænd. Her gives god oplysning om havebrugskonsulent P. Henriksen fra Fjends Herred, om husmandspioneren Jens Clausen, der startede landets første moderne husmandsforening i Klim og derforuden fem andre pionerer, som min far syntes burde huskes af folk, som på forskellig vis har nydt gavn af deres virke.

Skøn på de Skatte. Det er en roman, hvor nogle af hovedpersonerne kan genkendes som forfatteren og hans familie.

Bolbjergbogen. I forordet nævner Jens Rolighed bl.a., at bogen er skrevet efter opfordring for at give oplysninger til dem, der besøger det naturskønne Han Herred, og som samtidig kunne ønske besked om, hvad der tidligere er sket på de forskellige kendte steder.

Bogen om Han Herred. Senere opfordrede borgmester Ejner Damsgård, Fjerritslev, Jens Rolighed til at skrive denne bog, hvilket var forfatteren en kær syssel, som han selv skrev i forordet.

Folkeskikke i Han Herred. Bogen udkom den 8. marts 1973 på Jens Roligheds 80 års fødselsdag. Den er resultatet af de mange samtaler, han gennem tiderne har haft med en lang række af egnens ældre, der har fortalt ham om gamle minder.

Efterhånden som bøgerne udkom, fik de omtale i aviser og blade. Her gengives uddrag af to anmeldelser, som jeg tror, min far var særlig glad for:

Rigsarkivar Svend Aakjær i Århus Stiftstidende: *»Jens Rolighed har samlet en nydelig urtekost med sine skildringer, og enhver jyde vil glæde sig over at læse bogen. Han har fået sans for jysk natur og jysk sprog i vuggegave.«*

Lærer Sigurd Daugbjerg i Aalborg Amts Tidende (søn af lærer Peter Daugbjerg, Vroue):

»Det er et stof, der for det meste er opsporet ved flittig granskning. Noget af det bedste er »Sangen om Mads Doss«. Forfatterens smukke (og rigtige) tolkning af Blichers skønne kærlighedsviser hører til det fineste og væsentligste i hans bog.«

Gennem sådanne anmeldelser, og hvad han ellers selv havde skrevet om jyske dialekter og mange andre emner i forskellige dagblade, fik han kontakt med Peter Skautrup, der indsamlede oplysninger om jyske dialekter og om den jyske landbefolknings kultur. Det ville Jens Rolighed gerne være med til. Og han fik fra Peter Skautrup (Centret for Jysk Dialektforskning) mange spørgsmål om dialekten i Klim sogn. Og for at svarene kunne blive helt rigtige, inviterede han to »gamle skolepiger«, der stadig talte dialekten, til at godkende, hvad deres tidligere lærer havde skrevet. – Med det arbejde havde de det vist meget sjovt sammen.

Et andet interessant område var Historisk Samfund for Thy og Vester Hanherred, og snart var Rolighed i gang med at samle stof

Skolebørnene og Jens Rolighed stillet op til »To mand høj« på legepladsen ved Klim Friskole. Fri-menighedskirkens tårn ses i baggrunden – omkring 1933.

om egnens historie, der måske kunne anvendes i Samfundets årbog. Senere blev han indvalgt i Historisk Samfundets bestyrelse og var medlem indtil sin død. Gennem årene leverede han mange bidrag til Historisk Årbog for Thy og Vester Hanherred.

Botanikeren

»Blomsterfloret i den varme sommer« var overskrift til en artikel i »Fjerritslev Avis« 1963, hvor Rolighed fortæller om de mange forskellige vilde blomster, der i sommertiden smykker det danske landskab.

Mange af hans elever havde et vågent øje for smukke og sjældne vilde blomster, og de ville gerne vide disse blomsters navne og tog dem derfor med til skolen for at spørge Rolighed. Han ville ikke skuffe deres tillid, så E. Rostrups »Den danske Flora« kom ned fra reolen, og var den ikke tilstrækkelig, blev blomsten sendt til en god ven på Fyn, lærer Anton Mikkelsen, der var en meget dygtig biolog, og så blev sagen klaret. Og Rolighed blev efterhånden anset som en kender af Han Herreds vilde flora.

Han var derfor også med, da Danmarks Naturfredningsforening tog initiativ til at frede et areal både øst og vest for Strandvejen ved Klim Bjerg for at værne om de sjældne blomster, der fandtes der f.eks. nikkende kobjælde, guldblomme og den blå mælkeurt.

Han beklagede i artiklen, at den særdeles smukke blomst hestetunge, der har sin sydgrænse på det nordlige Jyllands strandbredder, nu næsten var forsvundet ved den tiltagende grustransport.

Oplæsning

Jens Rolighed havde altid haft lyst og mod på at læse op – jævnfør hans optræden som 16-årig på Vinderup Hotel – og efterhånden blev hans

evner udviklet, så han blev værdsat i mange kredse og mange forsamlingshuse.

Meget gerne læste han op af Aakjærs værker, f.eks. »Da hyrdedrengen skulle i skoven«, om den lille Jens, der af sin strenge og urimelige husbond endelig havde fået lov til sammen med sin skoleklasse at komme med på udflugt. Husbonden forlangte dog, at han først udførte sit morgenarbejde, og så kom den arme dreng for sent til toget. Jens Rolighed havde som barn haft en lignende oplevelse, så han kunne læse historien med megen følelse.

Men han havde også muntre sager med, og hvis han sluttede med fortællingen »Selvplageren«, kom forsamlingen i godt humør. Han læste også op af Anton Berntsen værker, gerne hans muntre digte som for eksempel:

*Bette Jens håd fåt smæk å hans mue,
de lignet hind ett, hun var hæjsen så gue,
dæ ska ti te å læær å kinnd folk.
No lest han sæ ud i æ goer te hans fæe:
Dæ ka a lii, do æ åldtie så ræe,
der er så møj bøvl me di kwinnfolk.*

En oplæsningsaften begyndte som regel med, at Rolighed fortalte lidt om den pågældende digter, læste af hans værker og fremdrog her både det alvorlige i det ægte jyske sindelag, men også meget gerne det fornøjelige. Så kunne aftenen forme sig, som det fremgår af et referat i Fjerritslev Avis fra ca. 1960. »Ja, vi morede os som aldrig før. Festlig aften med lærer Rolighed i Hjortdal,« hedder det i overskriften. Det var Skjoldborg, der blev fortalt om, og efter kaffen refereres det: »Man kunne slet ikke give slip på Rolighed, han måtte fortsætte med at læse 8-10 ting af Anton Berntsen, og det var så festligt det hele, at man aldrig før har hørt så fornem jysk oplæsning.«

På et tidspunkt havde han fået lyst til at læse op i Danmarks Radio, og der var folk, der gav ham en god anbefaling, f.eks. komponisten

Oluf Ring, som skrev: »Der er den »tone« i det, som vi, der har kendt den fra barnsben, først og sidst lytter efter, og hvormed det for os står eller falder. Lige noget for radioen!« Omkring tyve gange fortalte eller læste han i Danmarks Radio, og han sluttede med at læse Jakob Spillemands vise fra Johs. V Jensens »Kongens Fald«. Her følger det sidste vers:

*Fowal! Og Tak, bette I!
A ga Jer, hvad a ku gi.
Og töt I et om Musikken
Da war'et Skaad – for no gik'en.*

En god gave

Da Jens Rolighed var kommet op i årene, fik han en meget glædelig overraskelse. Nogle af

hans forhenværende elever fra friskolen havde forud for hans 75-års fødselsdag i 1968 sat sig i spidsen for en ansøgning til kongen om, at Jens Rolighed måtte blive udnævnt til Ridder af Dannebrogordenen. Herom vidste han intet, og det vakte derfor megen undren, da postbudet en dag bragte en stor konvolut med påskriften: »Forhenværende friskolelærer, Hr. Jens Rolighed R. af D.« I konvolutten lå et flot etui. Det lod sig åbne. Og der lå ridderkorset!

Hans overraskelse og glæde lader sig ikke beskrive. »Det var en stor overraskelse for mig. D. 20. maj var jeg til audiens hos Hans Majestæt kong Frederik den Niende for at takke for den fine udnævnelse. Det var også en glædelig oplevelse at hilse på ham, og at han med glæde tog imod en lille gave, et eksemplar af min bog »Bølbjergbogen«. Og det gav anledning til en

Oplæsning i Danmarks Radio. Jens Rolighed ses her sammen »Radioens« Svend Pedersen i Hanherredhallen i 1950'erne.

Jens Roligheds hjem i Vroue er med på dette maleri af kunstneren Alfred Mårtens (1888-1936), der malede billedet på opfordring af Jens Rolighed.

samtale om Grønnestrand, som kongen sammen med dronningen engang uofficielt havde besøgt.

Min storebror, Svend, havde ledsaget vor far på rejsen, og efter audiensen valgte far og søn at spadsere en tur i det smukke vejr. Nær rådhuset er en statue af H. C. Andersen, der skrev sine erindringer med indledningen: »*Mit liv er et smukt eventyr...*« Jens Rolighed stod en stund og lod tankerne gå tilbage til et fattigt hjem i Fjends Herred, til gode forældre, til uforglem-

melige stunder gennem et langt liv, og nu sidst besøget hos kongen. »*Mit liv er også et eventyr,*« sagde han.

Bent Rolighed

Født 1927. Uddannet på den frie lærerskole i Kerteminde og derefter lærer på Fyn og Himmerland. Ansat på Han Herreds Ungdomsskole 1969-78 og derefter på Klim Friskole.